

عنوان مقاله:

زبان شعر، زبان دوم

محل انتشار:

همایش ملی پژوهشهای نوین در زبان و ادبیات فارسی (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:

غلامحسین عمرانی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد ورامین - پیشوا

خلاصه مقاله:

زبان شعر، نوعی زبان خاص است که « از یک ساحت تجربی و معنایی ویژه سخن می گوید و صورت آن از معنایش جدایی ناپذیر است و اگر آن را به هر گونه ی زبانی دیگری برگردانیم و معنای بیتی یا غزلی را بخواهیم جدا از صورت آن برسانیم چنین ب رداشت و تفسیری هرگز نمی تواند آن معنای اصلی را آنچنان که در صورت ویژه ی آن نهفته است به ما برساند » متکلم، مخاطب و خواننده - خود - باید به درون متن راه یابد و معنای نهایی را دریافت نماید . برای فهم شعر باید به درون اثر راه جست . هر یک از آثار ادبی، خاصه آثار هنری شعر - خود - جهانی است که به مثابه جان است . این مقاله، گزارشگر زبان شعر در خاستگاه علمی و ادبی آن است و در قلمرو معنا، حقیقت شعر را پدیدار می سازد . پانهادن در قلمرو زبان شعر، پانهادن در عالم دیگری است که هیچ شباهتی که عالم عادی و مادی ندارد .

کلمات کلیدی:

شعر، زبان، ادبیات، هنر، معنا، اندیشه، انسان، طبیعت، ماورای طبیعت، عاطفه، احساس، خیال، فرد، جامعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/52421>

